It is understandable according to – בשלמא לבן עזאי מהלך כעומד דמי בן עזאי, for he maintains that walking is similar to standing

OVERVIEW

קרה"י לרה"ר דרך כרמלית (מקום פטור) במור מקום שור , הה"י לרה"ר דרך כרמלית (מקום פטור). The reason the גמרא gives for this ruling is that בן עזאי maintains that מהלך כעומד דמי , that when a person walks, each time he places his foot on the ground it is to be considered as if he stopped walking and stood still. Therefore it is considered as if he made an עקירה ברה"י and a הנחה בכרמלית פטור . פטור פטור .

This novel concept, while it explains בן עזאי's ruling, seems to be in direct contradiction with the accepted ruling that a מהלך כעומד If מעביר ד"א ברה"ר חייב, then there was no carrying of the object continuously for זמי, since at each step there is a אור שובה which signifies an end to the previous עקירה. Our explains why the גמרא did not use a different explanation for בן עזאי's ruling, which would also help to avoid this contradiction.

_____

asks: תוספות

– קשה לרבינו יצחק מה צריך להאי טעמא

The גמרא asks: why is it necessary for the גמרא to give this explanation, i.e. that מהלך כעומד דמי, for us to understand s'בן עואי

לימא בשלמא לבן עזאי לא אשכחן כהאי גוונא דמיחייב כדפריך מהאי טעמא לרבנן – The גמרא should say instead; that the ruling of בן עזאי is understandable, since we do not find (in the משכן) something comparable to being מוציא through an exempt area where he is הייב. The same question which the גמרא asks on the , who say אחייב אונות לפלטיא דרך סטיו חייב asks why is he המוציא מחנות לפלטיא דרך סטיו חייב אונות אייב, who say בן עזאי מחנות לפלטיא דרך סטיו מאר asks why is he בן עזאי אחנות מחלך כעומד דמי that מהלך כעומד דמי אחנות מוספות and we will not have to say such a חידוש that מהלך כעומד מוספות which may cause a difficulty, as תוספות will shortly state.

responds to an anticipated solution to his question:

– דאי משום דמודה בזורק² קאמר האי טעמא

-

¹ See footnote # 4.

² See the ברייתא (and ר' יוחנן) on ג.

for if you will say that since בן עזאי agrees with the הכמים that he is הייב in the case of זורק מחנות לפלטיא דרך סטיו , therefore we cannot attribute the reason of לא אשכחן לא אשכחן , for then why is זורק חייב. This seemingly forces us to say that the reason of בן עזאי סז כהאי גוונא דמיחייב, which explains the difference between הזורק, הזורק המוציא assumes that מהלך כעומד דמי מהלך מאשכחן ב"ע as opposed to לא אשכחן כה"ג דמחייב as opposed to לא אשכחן כה"ג דמחייב בעומד דמי המוצד דמי המוצד דמי בעומד דמי בייע האשכחן כה"ג דמחייב בעומד דמי המוצד דמי המוצד דמי המוצד דמי המוצד בעומד דמי המוצד דמי המוצד בעומד בע

– דהא אכתי לא ידע דמודה בזורק

For at this point the גמרא did not yet know that בן עזאי agrees that הייב is הייב.

תוספות demonstrates that when the גמרא states 'בשלמא לב"ע וכו' אלא לרבנן וכו', at that point the מהלא was unaware that ב"ע distinguishes between זורק and זורק:

– דאי ידע לפרוך נמי לבן עזאי אזורק ומושיט היכא אשכחן כולי

For if at this point the גמרא גמרא גמרא בן עזאי agrees that 'בן וורק וכו' is אייב, the same question that it asks on the בן איאי. How can בן אייב אווות לפלטיא דרך סטיו from a זורק ומושיט הנות לפלטיא דרך סטיו, that he is אייב, this proves that at this juncture, the גמרא אמרא ממא unaware that בן עזאי differentiated between מוציא and מוציא מרא לדעות לו עזאי שוא בן עזאי לעומד דמי מוא מוא לי מואר אייב אוורק אמרא אוורק מאלך כעומד דמי maintains בן עזאי אווורק אוורק אוויב אווורק אמרא אווורק מאלך כעומד דמי מואר אווויב מואר אוויב אווויב אוויב אוויב אוויב מואר אוויב פטור) בעומד אוויב אוויב אוויב אוויב אוויב אוויב אוויב פטור אוויב פטור בעומד וויב אוויב אוו

מוספות answers:

ותירץ רבינו יצחק דהכי קאמר –

The גמרא **answers that this is what** the גמרא מרא **meant** when it said that s'בן עזאי reason is because he maintains ב מהלך כעומד דמי -

- בשלמא לבן עזאי אפילו משכחת כהאי גוונא במשכן פטור דמהלך כעומד דמי בשלמא לבן עזאי אפילו משכחת כהאי גוונא במשכן פטור וונא הפילו משכחת for even if you can

_

³ See 'Thinking it over' # 1.

⁴ אומר answer may be understood as follows. The אומר ממרא assumes that the חוספות מאר מדיב מחנות מחנות in the case of אלפלטיא דרך סטיו in the case of אלפלטיא דרך סטיו in the case of אמרא therefore the אמרא assumes that the גמרא aprecedent for such a הוצאה (even though the אמרא does not presently know what that precedent is). The ממרא also assumes that קטור בן עואי may be well aware of this precedent, and since nevertheless he maintains that the פטור פור מוציא, that gives us sufficient reason to assume that maintain he is ממרא מהלך כעומד דמי and therefore even when we will find the precedence which causes the בן עואי were to explain פוטר פוטר פוטר בן עואי suggested (that we do not find such a בן עואי), then eventually if we were to find a precedent, we would be forced to find an alternative explanation for בן עואי בן נואי chose the explanation that would be valid in the eventuality that we would find a precedent for the בונים.

find a similar case in the משכן, where something was transferred from one to another through a (כרמלית (מקום פטור), nevertheless בן עזאי will maintain that he is מהלך כעומד דמי because מהלך כעומד -

אלא לרבנן תקשה היכא אשכחן כולי –

However, according to the רבנן there is a difficulty, namely, where do we find that in such an instance etc., he is הייב.

תוספות cites a ירושלמי which reconciles the ruling of ב"ע that מהלך כעומד מחל and the הלכה of מעביד ד"א ברה"ר ^{5}

– ובירושלמי פריך על דעתיה דבן עזאי אין אדם מתחייב על ד' אמות ברשות הרבים לעולם In the גמרא there asks: "according to the opinion of בן עזאי a person will never be הייב for carrying - ד' אמות ברה"ר

- דיעשה כמי שהונחה על כל אמה ואמה ויפטר

For it should be considered as if the object was put down at every ממה and he should be ימטור, because he did not carry the complete יי without stopping -

ומשני משכחת לה בקופץ - -

And the תלמוד ירושלמי answers that we can find the העברת ד' אמות ברה"ר of העברת ד' אמות ברה"ל if he jumped מתחילת ד' לסוף ד' לסוף ד' while holding an object, for then there is no מהלך כעומד דמי.

והש"ס דילן לא חשיב לא פירכא –

Our גמרא however, does not consider this a valid refutation of בן עואי -

כדאמר בהזורק (לקמן דף צו,ב) דד' אמות ברשות הרבים הלכתא גמירא לה – Since the גמרא says in פרק הזורק that the חיוב for carrying ד' אמות ברה"ר is a - הלכה למשה מסיני

-⁷ולהכי לא מקשה עלה

And therefore the גמרא asks no questions on this הללמ"מ from מהלך כעומד דמי.

תוספות discusses a similar paradox:

רבים חייב חייב הרבים חייב רכמי שהונחה דמי בזורק ד' אמות ברשות הרבים חייב חייב חייב אף על גב דכמי שהונחה דמי בזורק ד' אמות ברשות even though according to ד' אמות sit is considered as if it had come to rest, nevertheless when one throws ד' אמות

⁵ See 'Overview'

 $^{^6}$ See יפה עינים who sates that there is no such answer in our ירושלמי.

 $^{^{7}}$ The הללמ"מ teaches us that in this instance of מעביר ד' אמות מהלך הייב despite the general ruling of מהלך מהלך

- חייב he is ברה"ר

ולא אמרינן כמי שהונחה תוך ד' אמות ברשות הרבים –

And we do not say that it should be considered as if it came to rest within the אמות ברה"ר, the reason being as just stated since מעביר ד' אמות ברה"ר, it supersedes any other concepts including קלוטה כמי שהונחה דמיא (and מהלך כעומד דמי למושה).

תוספות broadens the discussion regarding תוספות and מעביר ד"א ברה"ר:

ורבינו יצחק בן אשר מספקא ליה –

The א"ב"א is unsure of what will be the ramifications, of the fact that the הללמ"מ overrides the concepts of מהלך כעומד דמי and במי שהונחה במי -

כיון דבד' אמות ברשות הרבים לא אמר מהלך כעומד דמי –

Since concerning carrying ברה"ר, ד"א ברה"ל, does not maintain that מהלך does not maintain that בן עזאי , הייב; the rule is that he is הייב

אף על גב דבעלמא כעומד דמי לבן עזאי –

Even though בן עזאי maintains in general that מהלך מהלך, but there is a special dispensation when it comes to ד"א ברה"ר, where we disregard the concept of מהלך מהלך. The question therefore arises –

אם חייב לבן עזאי⁸ אפילו עמד לפוש תוך ד' אמות אם לאו – whether די would maintain that he is אייב even where the person stopped to rest⁹ in the midst of carrying an object אמות, or he would not be הייב. 10

תוספות discusses a similar consideration:

וכן אם לא עמד חוץ לארבע אמות כגון שנטלה אחר מידו –

and a similar question would arise, if the person who carried something more

 $^{^{8}}$ According to the מעביר שאס who argue with בן עזאי, surely the דין סf מעביר ד"א ברה"ר מעביר מעביר מעביר מעביר מעביר מעביר הייב is only if he did not stop while traversing the א"ז

⁹ A stop is considered, only when one stops to rest, if however one stops merely to adjust his load, that is not considered stopping לכו"ע.

than א"7, **did not stop outside the א"7,** and the object came to (a complete) rest not through him; **for instance that another** person **took** the object that he was carrying from **his hand** and the actual הנחה was not made by him –

אם אמרינן מהלך כעומד דמי חוץ לד' אמות אם לאו – **do we say that once he is outside the "ד", then we say ההלך כעומד דמי and** he would be הייב, **or not;** should we would consider it as if he made a הנחה as soon as he stepped beyond the "ד, because now we could reapply the concept of מהלך כעומד דמי, since we are outside of the original "ד"א, or do we say that the הללמ"מ there is no such concept as מהלך כעומד דמי and therefore he is פטור, since he did not actually stop and thereby make the הנחה ^{12} .

תוספות discusses a similar situation regarding קלוטה:

- וכן קלוטה לרבי עקיבא אם אמר כמי שהונחה דמיא חוץ לארבע אמות אמר כמי שהונחה לרבי עקיבא אם אמר כמי שהונחה דמיא And similarly we can question what would be the דין according to אר"ע, who maintains the concept of קלוטה כמי שהונחה דמיא, would he say that קלוטה כמי outside the דמיא, meaning that -

Even if it was caught by someone else or it was caught by a dog or it was burnt, before it landed be פטור פטור since we do not say the concept of while the object is traversing the initial $\mathbf{7}$, therefore we do not say the concept of eurry, even after it passed the original $\mathbf{7}$, and he would be קלוטה וכו' because he did not make the הנחה or perhaps only in the initial $\mathbf{7}$, then we not say קלוטה וכו' in deference to the קלוטה, but once the object traveled the initial $\mathbf{7}$, then we may reapply the concept of קלוטה וכו' and he will be הייב because he made the הנחה by virtue of the קלוטה וכו' that transpired outside the $\mathbf{7}$.

¹¹ We may even accept option 'b' in footnote # 10, that the הללמ"מ negates the concept of מהלך כעומד, but only within the confines of the original "7. For an alternate interpretation see footnote # 12.

¹³ See 'Thinking it Over" # 3

תוספות concludes with one more observation regarding מהלך כעומד:

- נראה לרבינו שמשון בן אברהם לרבי יוחנן דאמר לעיל

It seems to the רשב"א, that according to רבי יוחנן who said previously -

המפנה חפציו מזוית לזוית ונמלך עליהם והוציאן פטור –

One who was moving his belongings from one corner to another corner in a "רה" without any intention of taking them out to the רה" and changed his mind about them and took them out to a ה" he is פטור -

לית ליה לבן עזאי –

This aforementioned רבי יוחנן does not agree¹⁴ with מהלך, who maintains מהלך

- דלבן עזאי דאמר מהלך כעומד דמי הוה חייב

for according to בן עזאי who maintains that הייב he would be מהלך כעומד דמי he would be הייב he aforementioned case, because whenever he changes his mind in the יה, and decides to take the objects out to the רה"ר, then as he is walking in the יה, every step is a הנחה, which nullifies the original permissible עקירה, and as he takes the last step out of the רה"ר to the רה"ר, there is a new עקירת הפץ דמי (following the previous הנחת גופו), which is עקירת גופו, and he is הייב.

וכן מוכח בהדיא בריש אלו נערות (כתובות לא,א ושם):

And this is also explicitly evident from what we learnt in the beginning of פרק מרק אלו נערות, that רבי יוחנן does not agree with בן עזאי, concerning ^{15} , מהלך כעומד דמי.

<u>SUMMARY</u>

According to בן עזאי, who maintains מעביר מהלך כעומד מהלך מהלך מהלך. nevertheless מעביר הייב. According to the תלמוד ירושלמי only if 'ז סוף ד' ועד סוף קפץ מתחילת ד' ועד סוף ד' According to the הללמ"מ. According to the הללמ"מ overrides any other concepts and he is חייב even in a regular case of מעביר ד"א.

There is a question as to what the הלכה would be according to בן עזאי if one actually stopped בתוך ד"א, or did not stop לאחר ד"א; the resolution of which, is dependent on, in what manner the הללמ"מ negates the concept of מהלך כעומד דמי.

THINKING IT OVER

-

 $^{^{14}}$ See אבת של מי, לשון הזהב that the הלכה contends that the הלכה is not like בן עזאי, thereby rendering moot the הלכה, thereby rendering moot the היב"א. See 'Thinking it over' # 4 & # 5.

¹⁵ The אוקימתא there quotes this רבי יוחנן in an attempt to refute the אוקימתא there; the response to remove this refutation is that the אוקימתא follows the opinion of בן עואי (and not of רבי יוחנן).

- 1. How are we to understand תוספות original question, that the גמרא should have given an explanation for בן עואי which will be inconsistent with his ultimate opinion?¹⁷
- 2. What are the relative merits of the different sides in the מספקא לריב"א?
- 3. Why does not הוספות ask according to ר"ע what would be the דין if he threw the object and it landed within the original x"7 (and then he moved it completely out of the original דן עזאי, ¹⁸ just as he asked according to ¹⁹בן עזאי?
- 4. What connection can be found between the statements of the א"ם and the 2^{20} ריב"א?
- 5. The רשב"א states that רבי יוחנן argues with בן עזאי. How is it conceivable that ר"י could agree with בן עזאי?²²

¹⁷ See (ד"ה ועפ"ז).

¹⁶ See footnote # 3.

¹⁸ See footnote # 13.

א [הארוך], שפ"א, פני אברהם See מהרש"א הארוך], שפ

²⁰ See footnote # 14.

 $^{^{21}}$ See footnote # 14. ^{22} See ההלך מוס' כתובות לא,ב ד"ה מהלך